

til 25 Øre. Maden uddeles i intet Tilfælde gratis, hvilket Køkkenet strængt holder paa. Billetsalget foregaar fra Kæmnerkontoret, som derved faar hele Regnskabet. Køkkenet bliver ogsaa derved sat i Stand til Dagen i Forvejen at faa Kundskab om, hvor mange Billetter der er solgt, og kan derigennem gøre sine Beregninger over, hvor meget Mad der skal laves.

Hvad Køkkenet vil koste at drive, kan paa nærværende Tidspunkt ikke opgives, Udvalget fik af Byraadet bevilget Midler til Driften i en Tid af 2 a. 3 Maanedre.

Køkkenet, der blev åbnet den 15. f. M., er etableret i en Budolfi Kirke her i Byen tilhørende Bygning, i hvilken en herværende Understøttelsesforening tidligere har haft et Køkken installeret. Bygningen blev overladt Udvalget vederlagsfrit, men til nødvendige Istandsættelsesarbejder og til Anskaffelse af Køkkeninventar har Byraadet bevilget 2000 Kr.

P. U. V.

Christine Jensen-Storch

Sædvanens Træ.

—o—

(Skuepladsen: I Forgrunden til højre et stort Træ med vidt favnende Grene. Det er Sædvanens Træ. Under det sidder, lænkede til dets vældige Stamme, de stridende Nationers Mødre. I Baggrunden til venstre løber en Vej, og henad den vandrer en ung Mand. Han standser for at vifte med sin Hue til Mødrene og peger med sin anden Haand ud mod den fjerne Synskreds, hvor man kan se Tegn paa et frygteligt Slag.)

Brittannien (giver et kraftigt Ryk i sin Lænke): »Det nytter ikke noget. Jeg har gjort mit bedste, men uden Hjælp kan jeg ikke komme løs. Der er flere Led i min Lænke end i nogen af Eders. I andre maa prøve at se, hvad I kan gøre.«

Frankrig: »Ja, vi maa prøve... Vi skal betale, vi har altid betalt. Men det var ikke os, som sluttede Handelen. Man bad ikke engang om vor Hjælp.«

Rusland: »Jeg har først nu følt, hvor koldt der er i dette Træs dybe Skygge. Jeg maa hen, hvor der er varmere. Serbien, kan Du ikke flytte dig ud i Solen? Nej! Træk rigtig stærkt i din Lænke. Kan Du ikke faa den over? Ja, saa maa vi vente, til Krigen er endt, saa kan jeg maaske hjælpe Dig.«

Brittannien: »Se ikke saa bedrøvet ud, Germanien; det hjælper os ikke. Vi er alle bundne, og dette Træs kolde Skygge er over os alle.«

Germanien: »Det er meget venligt af Dig, Brittannien, at tænke paa mig. Men jeg føler mig saa angst. Tænk paa, hvad det vil betyde for mig, hvis vi taber i denne Krig. Jeg vil blive endnu stærkere bundet. Og jeg længtes saa meget efter at komme ud under den fri Himmel. Aa, jeg kan ikke holde ud at høre Belgien græde, og alligevel kan jeg ikke hjælpe hende. Hvad skal jeg dog sige til hende?«

Østrig: »Jeg kan heller ikke sige noget, Germanien, og jeg kan ikke hjælpe Dig. Jeg skal altid vedblive at være bunden og ikke kende Friheden og Solens Varme i Skyggen af dette Træ.«

Brittannien: »Lad mig synge for hende. Maaske min Sang vil bringe os alle en vemodig Trøst og hjælpe os til at forstaa vor Ulykke bedre. Min Sang hedder: »Til vore Sønner.«

»De har lært Dig at skyde, Gut, Og slibe din Bajonet, Skønt Du kun er en ung Rekrut, Faldt Soldatereden Dig let.

Men en Søn af en stakkels Mor For din Kugle vil styrte brat, Og selv skal du ligge paa Jord Maaske og ralle en Nat.

Men hvem, der slog eller faldt, Og hvem der drog Sejren til sig, Kun idel Tomhed er alt For den døde paa Mark og Vej.

Og kommer Du karsk og sund Tilbage fra Vold og Krig, Mit Øre i samme Stund Vil høre en Moders Skrig.

O, Mødre, o hør min Bøn, Hvem er Fredens Vagt uden vi? Lad os sige hver til sin Søn: »Nu skal Rædslerne være forbi.«

Ja, det er det, alle vi Mødre føler, og naar Krigen er forbi, maa vi kalde vore Sønner sammen og bede dem hugge dette Træ om. Vi kan ikke frigøre os selv. Vi har prøvet derpaa, men det er slaaet fejl. Vore smukke, stærke Sønner! (hun visker er Taare bort). »Nej, jeg maa ikke tænke paa dem, saadan som de kæmper nu, blodbestænkede og tilsmudsede. Men naar de kommer tilbage, maa vi sige til dem: »Nu, mens Eders Vaaben er skarpe og Eders Hjerter tyngede af af al den Uret, I har øvet, hjælp os nu at hugge dette Træ om og fri os fra disse Lænker.« (Hun rykker foragtelig i Lænken). »Men hør, der er noget endnu, vi kan gøre. Vi maa sørge for, at vore Sønner ikke lider Kulde og Nød, medens de kæmper. Lad os gaa videre med vort Arbejde. Mænd tror, at Strikning og Syning er det eneste, Kvinder kan udrette. Ja, for Øjeblikket er det det eneste, og vi kan gøre det selv i Lænker. Men vi kunde have hjulpet til at hindre Krigen, hvis vi havde været frie. Vore Sønner maa hjælpe os med at bryde vore Lænker.«

(Hun tager sit Strikketøj op, som ligger henkastet paa Jorden ved hendes Fod. Med sorgfulde, taalmodige Ansigter tager de alle deres Haandarbejder op igen.)

Tæppet falder.

(»The Labour Woman«, London.)